

Strona pozwana: Contimark S.A. i Jordi Socías Gispert

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie dyrektyw 2009/101/WE⁽¹⁾ i 2012/30/UE⁽²⁾ oraz ich transpozycji dokonanej między innymi w art. 236, 237, 238, 241 i 367 Ley de Sociedades de Capital (ustawy o spółkach kapitałowych) wierzyciel spółki handlowej, który dochodzi swej należności wynikającej ze stosunku pracy przed właściwymi hiszpańskimi organami sądowymi – tj. sądami orzekającymi w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – ma prawo do jednoczesnego wystąpienia przed tym samym sądem z powództwem bezpośrednim przeciwko spółce w celu dochodzenia należności wynikającej ze stosunku pracy oraz, dodatkowo, z powództwem przeciwko zarządzającej spółką osobie fizycznej, która ponosi odpowiedzialność solidarną za zobowiązania tej spółki ze względu na niedopełnienie obowiązków z zakresu prawa handlowego przewidzianych we wskazanych dyrektywach, przetransponowanych w hiszpańskiej ustawie LSC?
- 2) Czy orzecznictwo hiszpańskiej Sala de lo Social del Tribunal Supremo (izby ds. socjalnych sądu najwyższego) zawarte w wyrokach z dnia 28 lutego 1997 r. (RJ 1997\4220), z dnia 28 października 1997 r. (RJ 1997\7680), z dnia 31 grudnia 1997 r. (RJ 1997\9644), z dnia 13 kwietnia 1998 r. (RJ 1998\4577), z dnia 17 stycznia 2000 r. (RJ 2000\918), z dnia 9 czerwca 2000 r. (RJ 2000\5109), z dnia 8 maja 2002 r. i z dnia 20 grudnia 2012 r. (opisane zwięźle w niniejszym postanowieniu w punkcie drugim części zatytułowanej „Mające zastosowanie orzecznictwo sądów krajowych”) może naruszać art. 2, 6, 7 i 8 dyrektywy 2009/101/WE i art. 19 i 36 dyrektywy 2012/30/UE, zważywszy że hiszpańskie sądy orzekające w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie mogą stosować bezpośrednio do należności wynikających ze stosunku pracy gwarancji przewidzianych we wskazanych dyrektywach wspólnotowych, przetransponowanych w art. 236, 237, 238, 241, 367 i in. LSC dla wierzycieli spółek handlowych, w sytuacji gdy zarządzające nimi osoby fizyczne nie dopełniły wymogów formalnych w zakresie podania do wiadomości istotnych dokumentów spółki, przewidzianych w dyrektywach 2009/101 i 2012/30 przetransponowanych w hiszpańskiej ustawie LSC?
- 3) Czy orzecznictwo hiszpańskiej Sala de lo Social del Tribunal Supremo (izby ds. socjalnych sądu najwyższego) zawarte w wyrokach z dnia 28 lutego 1997 r. (RJ 1997\4220), z dnia 28 października 1997 r. (RJ 1997\7680), z dnia 31 grudnia 1997 r. (RJ 1997\9644), z dnia 13 kwietnia 1998 r. (RJ 1998\4577), z dnia 17 stycznia 2000 r. (RJ 2000\918), z dnia 9 czerwca 2000 r. (RJ 2000\5109), z dnia 8 maja 2002 r. i z dnia 20 grudnia 2012 r. (opisane zwięźle w niniejszym postanowieniu w punkcie drugim części zatytułowanej „Mające zastosowanie orzecznictwo sądów krajowych”) może być sprzeczne z art. 20 i 21 w związku z art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim zmusza ono wierzyciela należności wynikających ze stosunku pracy – pracownika – do wszczęcia dwóch postępowań sądowych, jednego przed sądem pracy w celu uzyskania stwierdzenia, że przysługują od przedsiębiorstwa należności wynikające ze stosunku pracy, a drugiego przed sądem cywilnym lub gospodarczym w celu uzyskania stwierdzenia odpowiedzialności solidarnej członków zarządu spółki lub innych osób fizycznych, w sytuacji gdy wymóg tego rodzaju nie jest przewidziany w odniesieniu do żadnej innej kategorii wierzycieli, bez względu na charakter wierzytelności, ani w dyrektywie 2009/101/WE, ani w dyrektywie 2012/30/UE, ani też w krajowych przepisach prawnych (LSC) transponujących wskazane uregulowania wspólnotowe do prawa hiszpańskiego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 258, s. 11).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 315, s. 74).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2016 r. – Nerea SpA/Regione Marche

(Sprawa C-245/16)

(2016/C 279/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nerea SpA.

Strona pozwana: Regione Marche.

Pytania prejudycjalne

- 1) Przede wszystkim, czy art. 1 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 800/2008⁽¹⁾ dotyczy jedynie tych postępowań, które mogą zostać wszczęte z urzędu przez organy administracyjne i sądowe państw członkowskich (we Włoszech, na przykład, postępowania upadłościowe) czy także tych, które mogą zostać wszczęte tylko na wniosek zainteresowanego przedsiębiorcy (jak ma to miejsce w prawie krajowym odnośnie do układu z wierzycielami)? Pytanie wynika z tego, że przepis odwołuje się do „podlegania” zbiorowemu postępowaniu w sprawie niewypłacalności
- 2) Gdyby należało uznać, że rozporządzenie nr 800/2008 dotyczy wszystkich postępowań upadłościowych, to czy, ze szczególnym odwołaniem do instytucji układu z wierzycielami z założeniem kontynuacji działalności, o którym mowa w art. 186a dekretu królewskiego nr 267/1942, art. 1 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 800/2008 należy interpretować w ten sposób, że sam fakt, iż występują przesłanki do wszczęcia postępowania upadłościowego względem przedsiębiorcy, który zwraca się o pomoc z funduszy strukturalnych, uniemożliwia udzielenie tej pomocy lub zobowiązuje właściwy organ krajowy do cofnięcia już przyznanej pomocy lub czy przeciwnie, stan zagrożenia musi podlegać ocenie w konkretnym wypadku, biorąc pod uwagę, na przykład, czas kiedy wszczęto postępowanie, przestrzeganie przez przedsiębiorcę przyjętych zobowiązań i każdą inną istotną okoliczność?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. L 214, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Heike Schottelius/Falk Seifert

(Sprawa C-247/16)

(2016/C 279/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Heike Schottelius.

Strona pozwana: Falk Seifert.

Pytanie prejudycjalne

Czy z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji⁽¹⁾ należy wywodzić zasadę europejskiego prawa ochrony konsumentów, w myśl której w przypadkach wszelkich umów dotyczących dóbr konsumpcyjnych, zawieranych pomiędzy konsumentami i podmiotami niebędącymi konsumentami, dla podniesienia wtórnych roszczeń z tytułu rękojmi wystarczy by zobowiązany z tytułu rękojmi podmiot niebędący konsumentem nie naprawił szkody w rozsądnym terminie, co nie wymaga wyraźnego wyznaczenia terminu na usunięcie wady, a odnośne przepisy prawa krajowego należy interpretować w stosowny sposób, dla przykładu również w przypadku umowy o dzieło dotyczącej dobra konsumpcyjnego, i w związku z tym należy w danym wypadku dokonać ich wykładni zawężającej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171, s. 12.